

Ρωμαϊκό Υδραγωγείο

- Το Ρωμαϊκό υδραγωγείο της Μυτιλήνης είναι ένα από τα σημαντικότερα τεχνικά έργα της αρχαιότητας. Χρονολογείται πιθανώς στο τέλος του 2^{ου} ή στις αρχές του 3^{ου} μ.Χ αιώνα. Έχει έντονα κλασικιστικά στοιχεία για αυτό και θεωρήθηκε «αδριάνειο».
- Κατασκευάστηκε προκειμένου να λύσει το πρόβλημα ύδρευσης της πόλης μεταφέροντας νερό από τις πηγές του Ολύμπου μέχρι την αρχαία πόλη της Μυτιλήνης σε διαδρομή περίπου 28 χλμ. Υπολογίζεται ότι η ποσότητα νερού που προμήθευε στην πόλη ήταν 127.000 κυβικά μέτρα την ημέρα.

ΚΙΟΥΡΕΛΛΗΣ

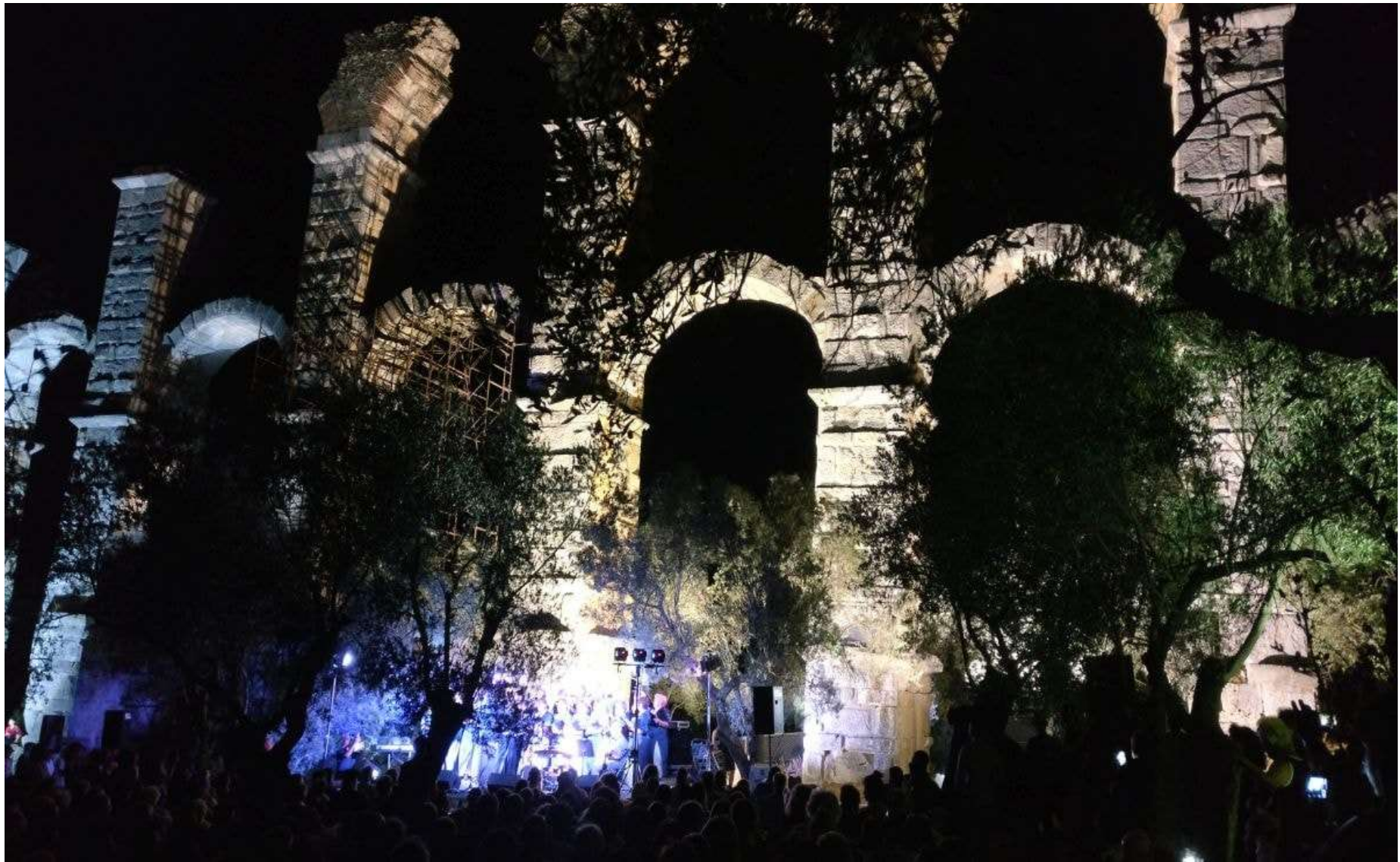
- Ο τεχνικός του έργου ήταν πραγματικά μεγαλοφυής, αφού έλυσε το πρόβλημα της συνεχούς ροής του νερού, που περνούσε από ανομοιογενή εδάφη, με διαφορετική στάθμη, γεφυρώνοντας τις κοιλάδες με τοξοστοιχίες, πάνω από τις οποίες περνούσαν οι αγωγοί του νερού διαμέτρου 64x80 εκ.
- Τμήματα υδατογεφυρών και αγωγών διατηρούνται ορατά σε διάφορα σημεία κατά μήκος της διαδρομής του.

- Το πιο εντυπωσιακό τμήμα του υδραγωγείου που σώζεται ως σήμερα είναι η υδατογέφυρα (τοξοστοιχία) στη Μόρια. Οι κάτοικοι της Λέσβου, εντυπωσιασμένοι από τη μεγαλοπρέπεια του μνημείου, ονόμασαν Καμάρες την τοξοστοιχία της υδατογέφυρας δυτικά της Μόριας. Έχει μήκος 170 μ., μέγιστο ύψος 26 μ. Συνίσταται από 17 πεσσούς κατασκευασμένους κατά το έμπλεκτο σύστημα, από λαξευτούς λιθόπλινθους. Στα άκρα της τοξοστοιχίας, το ύψος των πεσσών μειώνεται ακολουθώντας τη διαμόρφωση του εδάφους.

Οι στατικές δυσκολίες (μεγάλο ύψος και μεγάλα ανοίγματα) αντιμετωπίστηκαν με την κατασκευή τριών επάλληλων τόξων, που στηρίζονται σε πεσσούς με επίκρανα. Τα τόξα της ανώτερης τοξοστοιχίας –που έφεραν τον υδατοαγωγό –ήταν κατασκευασμένα από συμπαγείς οπτοπλίνθους (τούβλα) από λευκό και γκρίζο ασβεστόλιθο από το γειτονικό λατομείο στο λόφο Κακό Λαγκάδι.

- Οι πεσσοί και οι θολίτες των τόξων είναι από ντόπιο μάρμαρο. Ο αγωγός είχε την αρχή του στην Μεγάλη Λίμνη και τελείωνε στην τερματική δεξαμενή συγκέντρωσης του νερού στον λόφο του αρχαίου θεάτρου.
- Η διαφορά ύψους μεταξύ αυτών των δύο σημείων είναι περίπου 250 μέτρα. Αυτή τη διαφορά εκμεταλλεύτηκαν οι μηχανικοί. Κατασκεύασαν τον αγωγό έτσι ώστε σε όλο το μήκος του να έχει μια μικρή κλίση.

- Το νερό κυλούσε με μικρή ταχύτητα λόγω του βάρους του. Σε όλη τη διαδρομή υπήρχαν μικρότεροι αγωγοί οι οποίοι τροφοδοτούσαν το κεντρικό δίκτυο με νερό από παραπλήσιες περιοχές.
- Πηγαίνοντας προς την Αγιάσο, πριν τη διασταύρωση του Ίππειους υπάρχει ένα τμήμα του υδραγωγείου.

- Σήμερα, ύστερα από 18 αιώνες, οι 12 αψίδες που άντεξαν στο χρόνο και στα φυσικά φαινόμενα (σεισμούς, καιρικά φαινόμενα) καλωσορίζουν τον επισκέπτη σε ένα μαγευτικό τοπίο, που μένει αμετάβλητο από τον δεύτερο μεταχριστιανικό αιώνα.

